

med er forarsaget, og lader Brevene formedelst Omkostning Uindløste blive liggende, da skal hand forpligtet være, under Nam i hans Boe, Brevene og derpaa gaaende Omkostning at indløse og betale.

1-25-22. Den, som begærer Commissarier, skal fornøje dennem for deris hafte Umage og Omkostning, efter deris Stand, og efter sine egne Vilkor.

1-25-23. For et Skiftebrev paa et Ark givis Skrивereren een half Rix Daler, paa to Ark fuldskrevne een Rix Daler, paa tre Ark halfanden Rix Daler, og saa fremdelis; Siden givis for hver Gienpart, som af Skiftebrevet til de Interesserede udstædis, for hver Ark een Rix Ort, og maa Skrивereren ikkê meere fordre for sin Umage paa Skiftet.

1-25-24. De andre Rettens Middeler, som Skifterne forvalte, nyde for deris Umage og Forsegling tilsammen over alt een Rix Daler af hundrede, af den heele Boes visse og beholden Formue, naar al Gielden er udgiort, indtil tj tusinde Rix Daler Boens beholden Formue, saa at, i hvor stor Formuen er derover, maa ikke meere givis, end som af ti tusinde Rix Daler. Deris Tienere tilsammen for deris Umage maa og givis een half, heel, eller to Rix Daler i det højeste, som Formuen kand være til. Vurderingsmændene givis hvad billigt kand være, efter som deris Umage haver været til, efter Skifte-Forvalternis Sigelse; Ellers maa der ingen Spisning, eller Driken, Boen til Besværing, holdis for Skifternis Forvaltere, imidlertid Skifterne holdis.

1-25-25. Alle Stævninger, Tingsvidner, Domme, Skiftebreve, og deslige Breve, som i dette Capitel settis efter Arker, skulle være fuldskrevne paa Papiret.

1-25-26. For hvis, som af Skrивerne skrivis efter Begæring paa Pergament, givis een tredie Deel meere, end som paa Papir.

1-25-27. Det stemplet Papir, eller Pergament, som brugis til forskrevne Breve, betalis i sær.

1-25-28. Ingen Drikkepenge maa, enten fordris, eller givis, til Skrивernis Tienere, eller andris, som i dette Capitel nævnte ere.

1-25-29. Ophævet ved straffeloven af 10. februar 1866, § 308.

26. Capitel

Om Supplicationer

1-26-1. Alle Kongens Undersaatter, og andre, som forarsagis til Kongen at supplicere om noget dem anliggende, skulle først Kongens Befalningsmænd, eller dem, som paa Kongens vegne, Geistlig, eller Verdslig, Øvrighed, paa de Stæder have at sige, hvor saadant forrefalder, deris Ansøgning give tilkiende; Hvilke selv strax uden Ophold Supplicanterne skulle anhøre, og efter udførlig og beste Underretning deris Erklæring under deris Haand, uden nogen Forvegring, Skrивerløn, eller Betalning, paa Supplicatzen lade antegne, og oprigtigen og udførligen forklare og berette Supplicantens Sags og Begærings egentlig og rette Beskaffenhed med udkrævede Omstændigheder, som ret og forsvarligt eragtis kand. [...].

Bemærkninger:

Straffebestemmelsen blev ophævet ved straffeloven af 10. februar 1866, § 308. Stig Iuul anfører, at artiklen blev afløst af (bortfaldt ved) frd. af 15. december 1820.

Såfremt artiklen blev overflødiggjort i 1820, kan det jo undre, at man ikke ophævede hele artiklen i 1866. Men hvis man ser bort fra denne »fejlk«, så er forslagsstillerne enige i, at indholdet er forældet.

1-26-2. Kunde de Sager bilegge, og Supplicanten til Rette forhielpe, hos dennem selv, stande det dennem frit for, med mindre det saadan Gierning angaar, som ved Forligelse ikke bør at underslais, men Retten og lovlg Proces befalis, eller Kongen forrebringis.

Bemærkninger:

Stig Iuul har markeret artiklen som gældende, men den er ikke medtaget i Retsinformation.

Forslagsstillerne finder, at sådanne bestemmelser alene bør stå i retsplejeloven, og at artiklen derfor bør ophæves. Skulle der mod forventning blive behov for en ændring af retsplejeloven, er forslagsstillerne indstillet herpå.

1-26-3. Hvis nogen ellers sig over Kongens Befalningsmænd, eller sin Øvrigheds, Forhold kunde have at besværges, det maa uden saadan Paaskrift ved Supplicatzer andragis; Maa og in-